

Шоко напружився й перевалився на інший бік. Його ноги гепнулися в траву, а ніс тицьнувся у квітку кульбаби. Хмарка пилку залоскотала ніздрі.

— Апчхи!

— Будь здоровий! — прогугнявило позаду.

— Дякую, Тоні, — буркнув Шоко й випростався.

Сонце світило прямисінько на його живіт, набитий смачною травою. Як на нього, то він міг би жити так вічно: цілісінький день лише їсти та байдикувати.

Інколи до них заходила б його улюблена людина Лотта, щоб трохи з ними потеревенити і розважити. Час від часу вона приводила б із собою Грету, та й Оскар заглядав би до них раз у раз.

Шоко особливо любляв, коли вони переповідали історію про те, як він — Шоко Суперпоні — разом зі своїми друзями ввіймав «привида» Оскара. Він усміхався. Адже вони з Тоні та Кексом були найкращими у світі суперагентами з ловлі привидів.

— І чого б ото я так вишкірився?

Перед його очима промайнуло Кексове копито.

— Насолоджуюся життям, — промимрив Шоко. Кекс старанно вигриз траву навколо його голови. — Все-таки тут чудово, на новій фермі пані Блюмляйн, скажи?

— Гм-м.

Спочатку Шоко страшенно сумував за їхньою старою домівкою в Даммбюлі. Та зараз нова оселя подобалася йому дедалі більше. Зрештою, саме він — Шоко Суперпоні! — подбав про те, щоб усі змогли тут залишитися, включно з «привидом» Оскаром.

— Нумо грати в квача! — вигукнув Кекс, копнувши його носом.

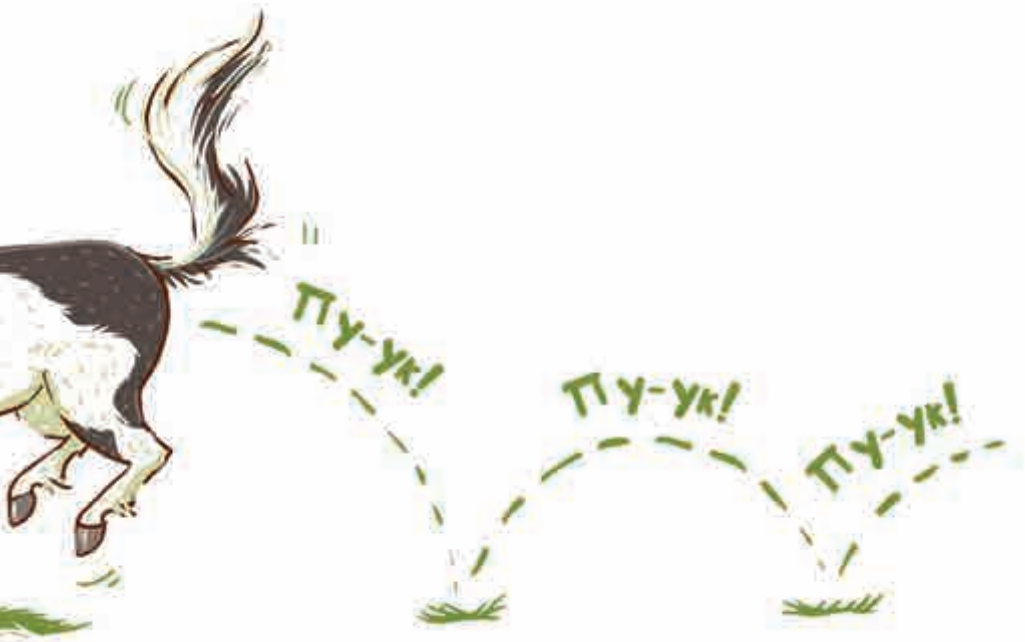

А чом би й ні? Шоко зіп'явся на ноги.

Пу-ук! І його рябенький друг уже пустився у вільний чвал.

Шоко помчав за Кексом. Він двічі пробіг за ним навколо Оле, який, закотивши очі, грізно сіпав верхньою губою. Потім вони ушкварили вздовж огорожі в бік дороги. Шоко наздогнав приятеля.

Було б смішно, якби він не міг упіймати Кекса! Щойно він наблизився до його хвоста, як друзяка різко загальмував, розвернувся на задніх кінцівках — пу-ук! — і погнав на середину пасовиська. Прямісінько на Графину.

Шоко сповільнив темп. Невже Кекс не помітив кобили? Адже її шерсть виблискувала на сонці, як червоний знак світлофора!

Графиня невдоволено ворухнула вухами.

— Скажені поні! І потрастися спокійно не дадуть, — гучно обурилася вона.

— І-го-го! — радісно проіржав Кекс, вибрикуючи. Пу-ук! Пу-ук! Потім він ще раз промчав навколо Графині й полетів на Тоні.

Шоко знову рвонув за ним.

— Тоні, перепини його!

Але гафлінгер, який, на відміну від Графині, продовжував спокійно пастися, лише збентежено підвів голову:

— Шо-о?

— Допоможи мені! — крикнув йому Шоко. — Треба виймати оце строкате пукальце!

— Хай йому грець! — форкнув Тоні й почав бігти з набитим травною ротом.

Але не встиг. Кекс пролетів повз нього пасовиськом угору, аж ген до воріт. Воно й не дивно, бо там Лотта із Гретою саме гукали: «Шоко-о-о-о-о-о!» і «Ке-е-ексе-е!»

Шоко побачив, як Лотта махає до них морквиною. Тієї ж миті повз нього прогарцював Тоні. Ще б пак! Цей баварський горянин щойно ледве ногами ворухив, а тут вихором налетів на моркву!

— Ну-ну, стривай! Я все одно тебе пережену! — проіржав він до свого приятеля гафлінгера, намагаючись ще швидше перебирати копитами.

Захекавшись, Шоко загальмував коло воріт. Він просто не міг більше бігти. Кекс уже стояв там, а Тоні примчав слідом за ним.

— І де тиї жовтії морквини? — прохрипів Тоні.

Шоко чмихнув. Вони валялися у траві, так само як і Лотта з Гретою. Обидві дівчинки аж качалися зо сміху.

— Це вони з нас так регочуть? — здивувався Кекс.

— А ти як думав! — Шоко широко всміхнувся. — Особливо з того, як сюди трюхикав товстопузий Тоні!

— Ше що скажи! — огризнувся Тоні. — Гето в тебе пузо, а ни в мине!

— Ви зараз усі трое отримаєте по смачній морквині, а потім іще по кілька, — заспокоїла їх

Лотта. Певно, вона подумала, що вони можуть посваритися через моркву.

Навіть якщо це було не так, воно подіяло: Шоко, так само як і його друзяки, витріщився на Лоттину руку й миттю заспокоївся, задоволено перемелюючи зубами солодкий плід.

Цікаво, чому їм одразу не дають більше?

— Їдьмо гуляти! — радісно повідомила Грета, накидаючи на Кекса недоуздок.

Спочатку побайдикувати на лузі, а потім ще й прогулятися — кращого дня годі собі уявити. Шоко весело заіржав, коли Лотта і йому надягла недоуздок.

Тоні теж причвалав до стайні й дожовував, куняючи, залишки моркви, поки дівчата вичісували його та Кекса.

Лотта саме ретельно масажувала йому живота, коли раптом випустила з рук гумову скребницю та стукнула себе долонею по чолю. «Яка ж я дурепа!» — вигукнула вона й мерщій вибігла надвір.

Що це ще таке? Шоко збентежено дивився услід Лотті. А як же тепер його масаж живота?

Проте Лотта швидко повернулася, розмахуючи якимось клаптиком паперу. За нею притупцяв його друг пес.

Як це він спромігся залишити своє лігво! Останнім часом розворушити Бруно було майже неможливо.

— Ось погляньте! — вигукнула Лотта. — Марія надіслала вам, поні, листівку з Італії! А я її ледве не забула.

— А чому це тільки пришелепкуватим поні? — зашипіло десь з-під копиці сіна. Мабуть, там дрімала Амалія.

— А й справді, — гавкнув Бруно. — Чому це тільки вам?

— А мені звідки знати, — форкнув Шоко. Цікаво, що це взагалі таке... та листівка?

— Ось.

Лотта тримала цю штукувцю в нього перед носом. Досить барвиста. Потім вона перевернула її. На іншому боці Шоко побачив кривулі двоногих істот.

— Любий Шоко, любий Кексе... — прочитала Лотта.

— А чо гето вона обращаєця першими до вас? — обурено проіржав Тоні.

— Ану стулили пельки! Тс-с-с! Тихо! — хором вигукнули Шоко, Кекс і Лотта.

— Читай далі, Лотто, — попросила Грета. — Що там моя тітка написала цим трьом?

Лотта потерла носа, окинула всіх по колу суворим поглядом і взялася читати листа спочатку.

*Любий Шоко, любий Кексе
і любий Тоні!*

*Я зараз гостюю у своїх батьків в Італії
й почуваюся тут чудово. Тут усе molto
bene, сподіваюся, у вас теж! Не спу-
стоште там мої овочеві грядки і жод-
них атентатів під час прогулянок!
Передавайте від мене «чао» Лотті,
хазяйці й Оскарові, Оле і Графіні,
Бруно, Амалії та курочкам! Привезу
вам італійської морквочки!*

Ваша Марія

Якусь хвилюку всі стояли мовчки. Шоко розчулився, що Марія написала йому з друзями. І він помітив, що решта почувалася так само. Але слова Марії були зараз якимись кумедними. Зазвичай він розумів кожне її слово.

«Якось дивно вона пише, — подумав Кекс. — Що значить оте чао й мольто бене, й оті атент... чи як там його?»

Тоні облизався.

— А шо, гіталійська морква хіба лучча за нашу?

Кекс закотив очі, а Шоко хихикнув.

— Ти, до речі, теж дивно б'яляндрасиш.

— Я ниц ни дивно б'яляндрасю! — гнівno проіржав Тоні, стрижучи вухами.

— Ану, припиніть! — гримнула Лотта. — Що це з вами діється?

Ґрета заспокійливо поплескала їх по шиї.

— Може, вони сваряться через тіточчину листівку!

— Я повішу її потім на воротах у вигулі, — засміялася Лотта, — щоб вони завжди могли її бачити. А італійська звучить досить витончено, — продовжила вона. — Я теж хотіла б колись вивчити цю мову.

— То я можу тебе трохи навчити, — запропонувала Ґрета.

Шоко роздратовано засопів. Оце-то буде весело, коли Лотта розмовлятиме з ним італійською! Але потім він посміхнувся. Якщо він нічого не розумітиме, то не муситиме й слухати!

Проте зараз йому, врешті-решт, хотілося на волю. Він нетерпляче тупотів копитами.

Лотта, ніби прочитавши його думки, сказала:

— Зараз ми вас осідлаємо, — і потягнула Грету до комірки з сідлами.

— Хвайнії прогулки, — буркнув Тоні й смачно позіхнув. — А я лучче посплю.

— Сподіваюся, прогулянка буде гарною, — пробелькотів Шоко.

Може, їм навіть пощастить зустріти коней того Доннергаврика й вони їх добряче схарапують. Він штовхнув Бруно, який, скрутившись клубочком, лежав поруч.

— Підеш з нами?

— Не хочу, — гаркнув у відповідь друг пес.

Шоко струснув гривною і форкнув:

— Ти став справжнім занудою! Кури й ті цікавіші!

Бруно звів на нього ображений погляд.

— То й бери їх із собою, — гавкнув він і поплентався зі стайні геть.

«Щось із ним не те...» — занепокоєно подумав Шоко.

Після прогулянки, пообіцяв він собі, обов'язково знайде Бруно і все з'ясує. Але зараз час розважитися!

Лотта скочила йому на спину та скерувала на подвір'я. Шоко задоволено топтав м'який ґрунт путівця. Цікаво, куди це вони прямують?

Ніби вгадавши його думку, Лотта запитала подругу:

— І куди ж ми поїдемо, Грето?

— Гм-м-м... Можемо піти на морозиво. — Потім вона посміхнулася: — Не піти, а поїхати, звичайно!

Шоко радісно форкнув. Чудова ідея, Грето! Зараз він залюбки пожував би вафельку з-під морозива. Він зиркнув на Кекса. Той, здається, теж був у захваті від Гретиної ідеї. Але для цього їм треба повернути в інший бік. Шоко вперся копитами в землю й озирнувся.

— Гей! — гукнула Лотта. — У чому річ?

Ґрета засміялася.

— Мабуть, Шоко зрозумів слово «морозиво». І він знає, що для цього нам треба їхати до пані Шульце.

— Що за вигадки! — заперечила Лотта, але теж засміялася. — Що ж, гаразд. Тоді гайда до села!

Вона штурхнула його п'ятами в живіт. Цим дівчинка хотіла показати, що вони поїдуть так, як він хоче, і що вона вважає його поведінку недоречною. Та заради вафельки з-під морозива він ладен був вибачити навіть штурхани п'ятами й слухняно покрокував далі. Кекс весело чимчикував за ним слідом.

Уже за кілька кроків Лотта його притримала.

— А ти не боїшся, Ґрето? Їхати верхи до села не так просто, як кататися десь у лісі.

Шоко прислухався. Про це він не подумав. Ґрета прийшла до них дуже невпевненою вершницею. Та й не дивно, адже вона вчилася верхової їзди у того Доннергаврика. Але славний, гарненький Кексик — Шоко не сумнівався, що його друг був саме таким! — навчив її не боятися сидіти в сідлі. Кексові Ґрета полюбилася одразу, і з перших хвилин він поводився з нею так, ніби везе на спині кошик сирих яєць.

— Я зовсім не боюся! Кекс подбас про мене, — засміялася Грета й ніжно поплескала свого друга по шиї. Кекс сором'язливо поглядав з-під свого чуба. Якби поні могли червоніти, то Кекса зараз запросто можна було б сплутати з помідором, усміхнувся подумки Шоко.

— Авжеж, без жодних сумнівів, — фоккнув його товариш і подивився на нього. — Головне, Шоко, щоб ти чогось не учверив.

— Я? — здивовано перепитав Шоко. — Але ж ми просто йдемо їсти морозиво. Що там можна учверити?

Кекс закотив очі.

— Та що завгодно! — пирхнув він і хихикнув. — Я ж тебе знаю!

Тим часом вони дісталися до перших будинків селища і прямували головною вулицею.

Їх обігнало кілька автомобілів, і люди радісно махали їм руками. Шоко проіржав їм вітання

у відповідь, через що люди вельми зраділи.

— Шоко! — сварливим тоном, але сміючись, озвалася Лотта. — Нумо просто їхати, не привертаючи до себе зайвої уваги!

Шоко поморщив носа. Що за нудьга!

А крім того, хіба ж не заведено відповідати вітанням на люб'язне вітання?

На хідниках теж зупинялися люди й допитливо дивилися на них. Це надзвичайно приємне відчуття, коли тобою захоплюються. Зрештою, таке з ними трапляється не надто часто!

Повернувши за ріг, він помітив крамницю знайомої продавчині з барвистими ящиками фруктів та овочів, що стояли перед нею. М-м-м! Ця продавчиня подобалася йому вже тому, що була власницею такої неймовірної смакоти! Шоко зупинився перед ящиками, а Кекс припаркувався поруч.

— Я куплю нам по морозиву. Потримаєш поні? — гукнула Лотта до Грети і зникла в крамниці. Потім її голова ще раз з'явилася у дверях: — Дивися, щоб вони НЕ пхали своїх носів у ящики!

Грета стала між Шоко і Кексом, тримаючи в руці віжки.

— Поводьтєся гарно обидва, — нервово промимрила вона, дивлячись на дорогу.

Проте Шоко тицьнувся носом у вітрину — якщо вже не можна запхати його в жодний із ящиків — і спостерігав за тим, що робилося всередині крамниці.

Маленька продавчиня радісно кивнула йому. Лотта озирнулася і застережливо погрозила вказівним пальцем. Точно, як хазяйка!

— Що там робить Лотта? — поцікавився Кекс.

— Морозиво купує. — Шоко нетерпляче спостерігав, як його подруга дістає з якоїсь скрині два пакунки морозива. Потім вона вийшла з магазину в супроводі продавчині. Шоко облизався.

— Ти мусиш почекати! — відмахнулася від нього Лотта. — Спочатку поласуємо ми з Гретою.

На щастя, продавчиня добре знала, що страшенно неприємно спостерігати за тим, як їдять інші, коли сам не маєш нічого.

— Ось вам, мої гарненькі, — посміхнулася вона до них, — для вас я теж щось маю.

Смачний морквяний аромат залоскотав Шоко в носі. І морквини одна за одною відправлялися йому до рота і Кексові теж. Непогана закуска!

Поки вони плямкали й облизувалися, Шоко зненацька помітив на іншому боці вулиці двох хлопців із похмурими обличчями. Він нашо-

рошив вуха й підвів голову. Чому це вони так сердито на них зиркають?

Він тишком-нишком штурхнув свого друга.

— Ти бачив коли-небудь тих хлопців, що йдуть навпроти?

Кекс похитав головою.

— Не-а.

Але Шоко помітив, що його товариш навіть і не глянув у той бік, а переймався тільки тим, щоб продавчиня його ще погодувала й погладила.

Зате дівчата звернули увагу на погляд Шоко, і Лотта зітхнула.

— Грето, ти лише поглянь. Там Денис і Пауль.

— Ці йолопи! — буркнула Грета. — І чого тут їм треба?

— Це ваші однокласники? — поцікавилася продавчиня.

— На жаль... — кивнула Лотта. — Вони просто нестерпні.

— Отой із білявим волоссям — це Денис, син Доннербалькена, — пояснила Грета. — Він несосвітений суперйолоп.

Син Доннергаврика... Шоко розлючено форкнув. Він відчув це аж через цілу вулицю! Може,

йому варто підбігти до них? Але обидва хлопчачки вже подалися геть. Хоч би вони їм знову не зустрілися. Усе, пов'язане з тим Доннергавриком, було неприємним і не віщувало нічого доброго.

— Ну що, — озвалася нарешті Лотта, — тоді повертаємося додому!

— Стоп! А як же моя вафелька? — Шоко нізащо у світі не хотів відмовлятися від цієї смакоти.

Тож не встигла Лотта й оком змигнути, як вафля опинилася у нього в роті. Лотта з продавчиною лише ошелешено вирячилися на нього.

Грета засміялася й простягнула свою вафлю Кексові.

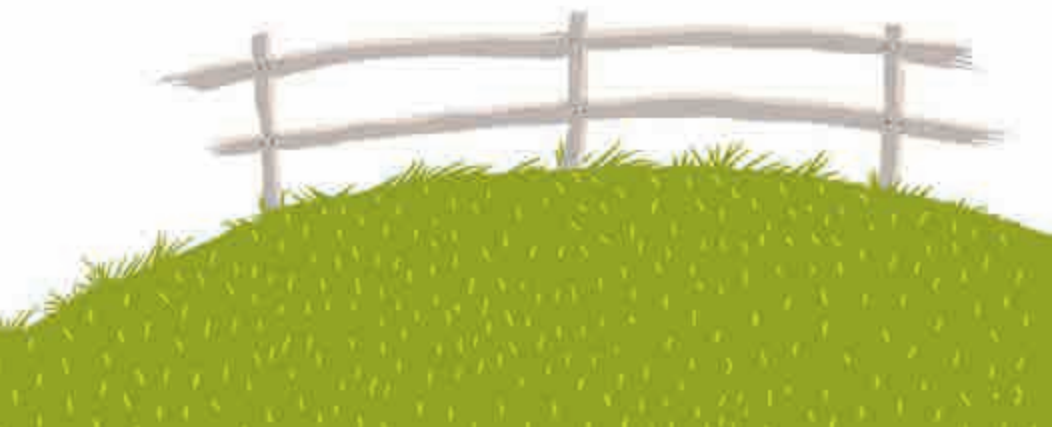
— Ти теж хочеш?

Аякже, Кекс теж хотів.

Продавчиня задоволено похитала головою.

— Ваші поні справді дуже потішні. Таке враження, що вони розуміють кожне слово.

Шоко подумки всміхнувся. Авжеж, що вони розуміють кожнісіньке слово!

Розпрощавшись, вони подалися селом назад до ферми.

— Давай ще трохи погуляємо луками, — запропонувала Лотта і звернула за останнім будинком на путівець.

Ще один галопчик — це ж чудово! Шоко вже зібрався було рвонутися, як вони раптом почули гучний сигнал автомобіля, що наближався до них.

«Ту-у-у! Ту-у-у!»

Шоко почув, як у нього на спині вилаялася Лотта: «Прид-дурки!»

Що там коїться? Він озирнувся і ледве встиг відступити вбік, як повз нього, мов обпечений, промчав його товариш — пу-ук! — на спині якого в сидлі репетувала Грета.

Автомобіль зупинився, і Шоко впізнав за кермом Доннергаврика. Той шкірив зуби і продовжував сигналити: «Ту-ту-у-у-у-у-у-у!»

Із заднього вікна вистромили голови двох хлопців, яких вони бачили перед тим, і горлали:

— Лотта — бридо-ота! Лотта — бридо-ота!

Шоко вже хотів розвернутися й кинутися мерщій до автівки, але згадав про свого друга Кекса з бідолашною Гретою на спині. Тож спочатку треба було наздогнати їх. А Доннергавриком

та цими пришелепуватими малими двоногими істотами він займеться пізніше.

— КЕ-Е-ЕКСЕ-Е!

Шоко знову вистрибнув на дорогу й ушкварив за ними слідом. Лотта, здавалося, не заперечувала, а навпаки — підганяла його, як могла.

— Швидше, Шоко, швидше! Треба їх надогнати, поки Грета не впала! — кричала вона.

— Кексе, зупинися! — заволав Шоко.

Але той не чув. Шоко дав волю своїм копитах. У шаленому галопі він щодуху летів слідом за Кексом.

— Кексе, сті-і-і-і-і-і-ій!!! — знову й знову благала Лотта.

Нарешті Кекс почув, трохи стихився і, врешті-решт, зупинився.

Шоко так захекався, що не міг проіржати жодного слова.

Лотта зіскочила з нього й допомогла заплаканий Греті виборсатися з сідла.

— Пробачте, — просопів Кекс. — Я страшенно перелякався. Цей дурний автомобіль просигналив прямо мені у вухо.

Він занепокоюсно обнюхав свою вершницю. Але та, здається, не плакала, а сміялася після кожного схлипування!

Ці двоногі бувають інколи дуже дивними! Спробуй зрозумій, чи їй справді було страшно, чи вона плакала з радості від такого шаленого чвалу?

— Кекс летів, мов навіжений, — схлипнула і знову засміялася Грета. — Хоч мені й було страшно, але ж я не впала! Це ж круто, еге ж?

Лотта похитала головою так, наче нічого не розуміла.

— Божевілля! Спочатку прогулянка селом, а потім такий несамовитий галоп! Це було неймовірно!

Подруги почали обніматися й залилися щасливим сміхом.

Шоко потрусив гривою і зітхнув. Може, час уже вертати додому? На сьогодні навіть йому було досить вражень. На щастя, Лотта з Гретою, видно, почувалися так само і знову їх осіддали.

На зворотному шляху Шоко тупцяв поруч із Кексом.

— Цей Доннергаврик зовсім сказився. Ось ми йому покажемо, де раки зимують.

Кекс скривився.

— Поки що це він нам показав.

Шоко поглянув на свого друга — схоже, той страшенно переживав через цю пригоду.

— Я теж злякався, — зізнався він. — Але ти так стрімко чкурнув. Наступного разу ми самі нажахасмо цього Доннергаврика!

— Му-гу, — буркнув Кекс, тихенько хихикнувши.

Коли вони вже стояли у воротах ферми пані Блюмляйн, Лотта негайно почала кликати хазяйку:

— Ма-а-амо-о-о, ти де-е-е? Ти не повіриш, що з нами трапилось! Цей навіжений Доннербалькен сигналив на дорозі, наче йолоп, і страшенно налякав Кекса!

Хазяйка висунула голову з вікна кухні.

— Кекс схарпудився? Чекай хвильку, я зараз вийду.

За мить вона вже бігла до них у вигул, слухаючи зі зморщеним чолом Лоттину запальну розповідь.

— Ну, це ж треба! — обурилася вона, коли Лотта закінчила. — Ти впевнена, що це були саме вони?

Лотта кивнула:

— На сто відсотків. До того ж вони ще й дражнилися.

— Треба на них поскаржитися! — схвилювано заявила Грета.

— Ох цей безсоромний Доннербалькен! — промимрив Оскар, що саме вийшов зі стодолі. — Ось я при нагоді скажу йому все, що про нього думаю.

Хазяйка похитала головою.

— Це не має сенсу. Тоді він, навпаки, розповідатиме всім навколо, які жахливі наші поні. — Вона зітхнула. — А це буде зовсім недоречно — незадовго перед пробними заняттями з верхової їзди.

Шоко напорошив вуха. Верхової їзда?

Оскар заспокійливо поплескав хазяйку по плечу.

— Але ж запрошені батьки з дітьми знають, які милі тут господарі та їхні поні. Тому вони все одно прийдуть.

Шоко здавалося, що кожна окрема ворсина на його шкурі стала дибки.

ПРОБНЕ ЗАНЯТТЯ З ВЕРХОВОЇ ЇЗДИ???
БАГАТО ДІТЕЙ???

Поглянувши на Кекса, він помітив, що той так само зробив великі очі. Щоб хоч якось відреагувати, він форкнув особливо голосно й різко, але ніхто з двоногих не звернув на це уваги. Або вони принаймні вдавали, що не звертають. Стосовно хазяйки в Шоко закралася підозра, що

вона навмисно його не помічас. Інакше вона б йому щось із цього приводу пояснила.

— Як ні, то й ні, — буркнув він сам до себе й потягнув Лотту до стайні, щоб вона його на решті розсідлала.

Зараз йому треба відпочити, а потім він побалакає про це дивне пробне заняття з верхової їзди зі своїми друзями. Може, Тоні знає про це більше.

